

Arrest

nr. 167 375 van 10 mei 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 december 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI, die tevens de eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (I. K.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van gemengd Russisch-Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Horlivka (Gorlovka), gelegen in de Donetsk oblast, Oekraïne. U woonde er samen met uw echtgenote, V. K. (...) (OV (...)). Jullie verlieten Horlivka op 24 juni 2014. Op dat moment werd de stad reeds gecontroleerd door de Donetsk Volksrepubliek en vonden er in de streek rond de stad reeds gevechten plaats tussen troepen van de Donetsk Volksrepubliek en van het centrale gezag in Kiev. U had zich eerder dat jaar al in uw kennissenkring uitgesproken tegen de afscheuring en annexatie door Rusland van de Krim en tegen gelijkaardige ideeën omtrent afscheuring van de Donbas-regio. Dit betekende ook dat u de Donetsk Volksrepubliek niet steunde. De directe aanleiding voor jullie vertrek

was de ontvoering door onbekenden van een zakenpartner van u uit de supermarkt in Horlivka waar hij werkte. Ook hij had zich eerder uitgesproken tegen de Donetsk Volksrepubliek. Zijn echtgenote had jullie hierna gewaarschuwd en aangeraden om de stad te verlaten. Via internet vonden jullie een appartement in de stad Zaporozhye, waar jullie naartoe vertrokken op 24 juni. Via een zakenkennis vonden u en uw vrouw snel werk. Jullie kind werd ingeschreven op school. Hoewel de houding van sommige mensen die wisten dat jullie uit de Donbas afkomstig waren, vijandig was – ze hekelden vooral het feit dat uw man niet ging vechten terwijl mannen uit andere regio's wel moest gaan vechten – kenden jullie niet echt problemen. Dit veranderde op 9 september. Toen u uw auto – met nummerplaten uit de Donetsk Oblast – in de buurt van jullie woning had geparkeerd, werd u benaderd door drie leden van Pravy Sektor in camouflage-uniformen. Ze eisten dat u uw schoudertas zou laten controleren door hen. U vroeg hierop naar een legitimatiebewijs. Er ontstond een woordenwisseling en één van de drie mannen probeerde uw schoudertas los te rukken. U verzette zich, waarop u door een andere man geslagen werd. Half bij bewustzijn kon u ontkomen. Toen u terug bij uw positieven was, merkte u dat u zich op de hoogste verdieping van jullie appartementsgebouw bevond. De volgende dag ging u naar het ziekenhuis voor onderzoek van uw verwondingen. U ontving een medisch attest en ging daarmee na het bezoek aan het ziekenhuis naar de politie. U schreef er een klacht maar de onderzoeker liet u duidelijk verstaan dat hij deze niet zou onderzoeken. Hij dreigde er eveneens mee dat u, indien u verdere stappen zou ondernemen, problemen zou krijgen met de SBU. Hierop ging u terug naar huis. Uw vrouw, die tien weken zwanger was, kreeg een miskraam omwille van de stress door deze gebeurtenissen. Eind september kregen jullie telefoon van een vrouw die jullie buurvrouw was geweest in Horlivka maar die samen met haar man naar Dnepropetrovsk gevlucht was. Haar man was opgeroepen in het kader van de mobilisatie van reservisten voor de strijd in de Donbas. Ze vroeg om financiële steun zodat ze beschermend materiaal voor haar man kon kopen aangezien hij dat niet had gekregen van het leger. Jullie gaven haar duizend Hrivna. Hierop besloten jullie naar het buitenland te vluchten. Jullie vroegen visa aan bij de Belgische ambassade in Kiev. Op 1 november reisden jullie met het vliegtuig naar België, waar jullie asiel aanvroegen op 4 november 2014.

Ter staving van jullie identiteit en asielrelaas leggen u en uw vrouw de volgende documenten neer: jullie internationale en interne paspoorten, jullie rijbewijzen, jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie zoon (inclusief duplicaat), diploma's van u en uw vrouw, een document van belastingplichtige, enkele internetartikels, enkele foto's, een medisch attest en een USB-stick.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Donetsk oblast, waar u een vrees voor vervolging aanhaalt. U gaf aan dat uw besluit om Horlivka te verlaten was ingegeven door het feit dat u zich in de periode volgend op de annexatie van de Krim door Rusland en van de opmars van de separatistische krachten in de Donbas binnen uw kennissenkring had uitgesproken tegen deze twee ontwikkelingen. De directe aanleiding was de ontvoering van uw zakenpartner A. K. (...) op 23 juni 2014 door onbekende gewapende mannen. Ook hij had zich uitgesproken tegen de Donetsk Volksrepubliek al gaf u aan dat het niet zeker was dat dit de reden was van zijn ontvoering. (CGVS 1 d.d.23/07/2015, p.11, 17)

Na een analyse van alle elementen in uw administratief dossier ben ik van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Immers, uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de problemen die u vreesde in Horlivka lokaal van aard zijn. Hoewel de kritiek die u had geleverd in uw kennissenkring op de separatistische Donetsk Volksrepubliek, de annexatie van de Krim en de nefaste gevolgen van Russische inmenging (CGVS 1, p.17) en het feit dat u een aanhanger bent van een onverdeeld Oekraïne (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) u mogelijk in een lastig parket kunnen brengen in de gebieden die gecontroleerd worden door de Donetsk en Luhansk Volksrepublieken, kan er aangenomen worden dat deze houding niet zal leiden tot vervolging in de gebieden die gecontroleerd worden door het centrale gezag in Kiev, daar deze opvattingen overeen komen met het standpunt van dit gezag en grote delen van de bevolking.

Deze vaststelling dat de eventuele problemen omwille van uw mening over de politieke ontwikkelingen in de Krim en de Donbas louter lokaal van aard zijn en beperkt zijn tot gebieden die niet onder controle van Kiev staan, wordt verder onderbouwd door het feit dat u en uw vrouw om deze problemen te vermijden naar Zaporozhye, een stad in Centraal-Oekraïne, verhuisden. (CGVS 1, p.10) U gaf zelf aan dat u daar, buiten een incident met leden van Pravy Sektor - dat op zich geen verband houdt met uw eerder beschreven mening - geen andere problemen hebt gekend (CGVS 1, p.22); en dat u niet naar België zou zijn gevlucht als dit incident niet was gebeurd (CGVS 1, p.23). Ook uw echtgenotes verklaringen liggen in deze lijn. (CGVS vrouw d.d.12/08/2015, p.18)

Gelet op de vaststelling dat uw problemen in Horlivka lokaal van aard zijn en u zich hieraan kunt onttrekken door u te vestigen in het deel van Oekraïne dat onder controle staat van het centrale gezag in Kiev, dient deze mogelijkheid tot hervestiging verder onderzocht te worden.

Na nader onderzoek van jullie verklaringen kom ik tot de conclusie dat u en uw echtgenote niet aannemelijk maken dat jullie in de beoogde hervestigingszone een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zouden lopen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de problemen die u en uw vrouw verklaren te hebben gekend in Zaporozhye voor jullie vlucht onvoldoende zijn om te spreken van een dergelijke gegronde vrees of reëel risico.

Wat betreft het voorval waarbij u werd geslagen door enkele leden van Pravy Sektor, dient opgemerkt te worden dat uit uw beschrijving van de feiten niet kan worden besloten dat het hier om meer dan een betreurenswaardig maar desalniettemin geïsoleerd incident gaat. Uit uw verklaringen blijkt dat de mannen eerder toevallig in de straat van de parking liepen; dat zij aanvankelijk toen u parkeerde ook nog doorliepen; dat ze pas terugkeerden toen u uitgestapt was; en dat u pas geslagen werd nadat ze kenbaar hadden gemaakt uw tas te willen controleren maar deze controle geëscaleerd was tot een woordenwisseling en duw-en-trekwerk. (CGVS 1, p.18, 21) De mannen hadden ook op geen enkele manier laten merken dat ze u kenden (CGVS 1, p.22); en u vermoedt dat de controle louter was ingegeven door het feit dat u met een auto reed met nummerplaten uit Donetsk oblast (CGVS 1, p.18). U gaf zelf ook aan te denken dat het om een toevallige controle ging. (CGVS 1, p.22) Bovendien hebt u na dit voorval geen problemen meer gekend met Pravy Sektor (CGVS 1, p.22), en dit terwijl u tot uw vertrek ongeveer twee maanden later op hetzelfde adres bent blijven wonen. Deze vaststellingen maken dat er niet kan worden besloten dat het hier om meer dan een geïsoleerd voorval gaat, uitgaande van enkele individuele leden van Pravy Sektor en ingegeven door zeer specifieke omstandigheden. In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geenszins blijkt dat er in de delen van Oekraïne die door het centrale gezag gecontroleerd worden, sprake is van een systematisch viseren van personen afkomstig uit de Donbas, van personen van Russische origine of van Russischtalige personen. Geïsoleerde incidenten kunnen weliswaar voorvallen maar de situatie is niet dusdanig dat er gesproken kan worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de overige problemen betreft – uw echtgenote maakte melding van een vijandige houding van lokale inwoners (CGVS vrouw, p.15) – dient vastgesteld te worden dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit haar verklaringen blijkt vooreerst dat deze houding van de lokale bevolking beperkt was tot een relatief klein aantal mensen dat op de hoogte was van jullie afkomst. (CGVS vrouw, p.16) Bovendien gaf zij eveneens aan dat jullie, uitgezonderd de vrees dat u gemobiliseerd zou worden en het voorval waarbij u geslagen werd, in Zaporozhye enkel geconfronteerd werden met “kleine problemen” maar dat jullie er zich mee probeerden te verzoenen. Volgens haar was er geen bedreiging voor jullie leven of gezondheid. (CGVS vrouw, p.15)

Ook wat betreft uw vrees voor een eventuele terugkeer naar Oekraïne dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring als zou u “zeker lijden omdat [u] uit Donetsk [komt]” en dat u zelfs vermoord zou kunnen worden (CGVS 1, p.23) en de verklaring van uw echtgenote dat ze de houding van de lokale bevolking vreest (CGVS vrouw, p.20), dient verwezen te worden naar de eerder gedane vaststellingen ter zake, waaruit blijkt dat er actueel geen sprake is van vervolging van personen afkomstig uit de Donbas elders in Oekraïne.

Daarnaast riepen u en uw echtgenote de vrees in dat u opgeroepen zou kunnen worden in het kader van de mobilisatie.

Ter zake dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In het verlengde hiervan dient tevens opgemerkt worden dat een vrees om gewond te raken of gedood te worden ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het handboek van het UNHCR stelt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” is (UNHCR Handboek punt 168). De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd naar uw bezwaren tegen de mobilisatie, verwees u naar de mogelijkheid dat u tegen uw verwanten of kennissen zou moeten gaan vechten terwijl u hen niet als een vijand beschouwt. (CGVS 2 d.d.12/08/2015, p.3) Voorts gaf u aan dat u het gebruik van geweld afkeurt (CGVS 2, p.5). Hieruit blijkt dat uw weigering om gemobiliseerd te worden niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Wat betreft uw bewering dat u niet tegen uw “verwanten en kennissen” wil strijden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut, een asielzoeker moet aantonen dat er een aanzienlijke kans is dat hij effectief in een situatie zal belanden waarin hij schade zal moeten toebrengen aan de door hem aangeduide groep; én dat het bezwaar oprecht en onoverkomelijk is.

In casu is er niet voldaan aan deze cumulatieve voorwaarden.

Gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en uw verklaringen ter zake, dient vastgesteld te worden dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat u effectief ingezet zal worden in een situatie waarin u uw familie of kennissen schade zou moeten berokkenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat tot op heden enkel sprake is van een gedeeltelijke en niet van een volledige mobilisatie. U hebt evenmin aanwijzingen dat u in het kader van de (gedeeltelijke) mobilisatie door het Oekraïense leger werd opgeroepen. (CGVS 2, p.2-3) Bijgevolg is uw vrees tot op heden hypothetisch.

De Oekraïense strijdkrachten voeren in het oosten van het land strijd met troepen van of geallieerd met de Donetsk en Luhansk Volksrepublieken, die zich gewapenderhand willen afscheuren van Oekraïne. De militaire acties van de Oekraïense strijdkrachten zijn gericht op het herstellen van de territoriale integriteit en worden door de internationale gemeenschap ook als legitiem beschouwd. Hoewel bij deze militaire acties burgerslachtoffers vallen, zijn zij geenszins gericht tegen burgerbevolking van de betwiste gebieden. Blijkens uw verklaringen hebt u geen verwanten die strijden tegen de Oekraïense strijdkrachten, noch blijkt u mensen te kennen die heden (nog) aan de zijde van de Donetsk of Luhansk Volksrepublieken strijden. U maakte enkel melding van een werknemer van u die u aan een controlepost had zien staan toen u nog in Horlivka was en van een buurman van uw schoonouders die ook bij de strijdkracht van de Donetsk Volksrepubliek was toen u daar nog was. (CGVS 2, p.6) Toen er u, gelet op deze verklaringen, gevraagd werd waarom u aanvankelijk had gezegd dat u niet tegen “verwanten en kennissen” wilde gaan strijden, was uw antwoord zeer vaag. U stelde dat er u gevraagd werd naar uw familieleden; en dat u daar vrienden, burens en collega's hebt, die op hun beurt families hebben – over hen implicerend dat zij strijden. (CGVS 2, p.6-7) Dit laatste valt bezwaarlijk te verzoenen met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u enkel weet hebt van twee personen die in het verleden voor de Donetsk Volksrepubliek de wapens hebben opgenomen. Toen u, gelet op het feit dat u (quasi) niemand kende, en al zeker geen verwanten, die strijdt aan de zijde van de Donetsk Volksrepubliek, gevraagd werd of u dan eerder vreesde dat u betrokken zou raken bij het doden van onschuldige burgers (in tegenstelling tot het doden van strijders), antwoordde u twee maal ontwijkend en uiterst vaag. Toen u daarop gevraagd werd of u een verschil ziet tussen strijders en gewone burgers die nog in de zone van de gevechten wonen, antwoordde u wederom ontwijkend en vaag: u stelde dat het moeilijk is om in te schatten en vroeg zich af waarom mensen de wapens opnemen. (CGVS 2, p.7) Van iemand wiens weigering om in te gaan op een eventuele mobilisatieoproep ingegeven zou zijn door het feit dat hij niet tegen zijn kennissen of verwanten wil strijden, zijn dergelijke ontwijkende en vage antwoorden geenszins overtuigend te noemen. Om dit motief om een eventuele oproeping te weigeren dienstig in te kunnen roepen moet u in afdoende mate concreet kunnen aangeven op welke wijze u schade zou berokkenen aan “verwanten en kennissen”, en om wie het dan precies zou gaan.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de contactlijn tussen de Oekraïense troepen en de separatisten zeer lang is en het gebied waarin de gevechten tot op heden plaatsgevonden hebben zich geenszins tot Horlivka (het gebied waar uw ouders en schoonfamilie wonen en waarvan u afkomstig bent) beperkt is. Bovendien kan aangenomen worden dat, gezien het grootschalige en langdurige

karakter van de operatie van het Oekraïense leger eveneens veel personen nodig zijn die niet-gevechtsfuncties vervullen ter ondersteuning van deze operatie. Ook deze vaststellingen staven verder de conclusie dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u effectief in een situatie zal belanden waarin u schade zal moeten toebrengen aan uw verwanten of kennissen.

In het verlengde van dit motief om een eventuele oproeping te weigeren zij voorts nog opgemerkt dat u in sommige van uw verklaringen liet uitschijnen dat deze weigering ook deels zou voortvloeien uit een politieke overtuiging. U haalde immers aan dat u eerst zou moeten verstaan dat u tegen een vijand zou moeten gaan vechten en dat u uw land zou moeten verdedigen (CGVS 2, p.3); en verklaarde later nog dat de politici het conflict aan de onderhandelingstafel moeten oplossen (CGVS 2, p.5). In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171). Waar u de legitimiteit van het conflict in twijfel trekt – u stelde dat de oorlog niet gerechtvaardigd is, er geen juridische basis voor is, en er enkel een antiterroristische operatie aan de gang is waarvoor men niet het leger maar andere krachten moet inzetten (CGVS 1, p.23) – dient gesteld dat er actueel geen sprake is van een veroordeling van het conflict door de internationale gemeenschap. Integendeel, de internationale gemeenschap, met uitzondering van Rusland, beschouwt de militaire acties van de Oekraïense autoriteiten voor het behoud van de territoriale integriteit als legitiem. Ook de Oekraïense regering wordt door de een grote meerderheid van de internationale gemeenschap erkend als wettelijke regering. Bijgevolg kan hieruit geen geldig bezwaar voor dienstweigering worden geput.

Naast de hierboven besproken weigeringsmotieven, haalde u eveneens een algemene afkeer van geweld aan als motief om niet in te gaan op een eventuele mobilisatieoproep. (CGVS 2, p.4, 5, 7) Er dient echter te worden besloten dat u er niet in slaagt aan te tonen dat deze overtuiging diepgeworteld en onoverkomelijk is.

Aanvankelijk verklaarde u dat u zou moeten begrijpen dat u tegen een werkelijke 'vijand' zou moeten gaan strijden, vooraleer u zou gaan vechten. (CGVS 2, p.3) Toen u daarop gevraagd werd of u, in een ruimere context, uw land zou helpen verdedigen indien er een duidelijke vijand zou zijn, vroeg u zich af hoe u kon weten wat u in een dergelijk geval zou doen terwijl u zich nooit in een dergelijk geval bevonden hebt. (CGVS 2, p.4) Pas later stelde u plots dat u in eender welke situatie niet zou gaan vechten en gaf u zelfs aan dat het doden van dieren voor consumptie immoreel is voor u. Toen u hierop gevraagd werd wat u zou doen indien Oekraïne aangevallen zou worden door een ander land (i.e. een duidelijke vijand), gaf u dan weer aan dat u die vraag niet kon beantwoorden en impliceerde u zelfs dat u onder bepaalde omstandigheden wel zou gaan vechten. (CGVS 2, p.4) Dat u enerzijds aangeeft in dat u geen enkel geval zou gaan vechten – u gaf later zelfs nog aan dat u geen enkele situatie kan inbeelden waarin het gebruik van geweld gerechtvaardigd is (CGVS 2, p.5) – maar u anderzijds als er u bepaalde hypothetische situaties (waarin Oekraïne bedreigd wordt) worden voorgelegd, niet concreet zou kunnen aangeven of u al dan niet zou gaan strijden, valt bezwaarlijk te rijmen. Deze vaststelling wijst alvast niet op een diepgeworteld en onoverkomelijk gewetensbezwaar en/of afkeer voor geweld.

Verdere aanwijzingen dat uw vermeende afkeer voor geweld niet onoverkomelijk en diepgeworteld is, wordt gevonden in de vaststelling dat u geen mening had toen u werd gevraagd of u de acties van de Oekraïense overheid en haar inzet van het leger in de Donbas gerechtvaardigd vindt. (CGVS 2, p.4) Voor een persoon die beweert een afkeer van geweld te hebben en die bovendien afkomstig is uit de conflictzone én er nog familie heeft wonen, is dit uitermate opmerkelijk te noemen. Van iemand die beweert een diepgaande afkeer voor geweld te hebben, mag immers aangenomen worden dat hij een enigszins doordachte visie heeft op het conflict in zijn herkomststreek. Pas later gaf u aan dat de partijen een onderhandelde oplossing moeten zoeken; en dat het louter een kwestie van 'willen' is om een oplossing te vinden. (CGVS 2, p.5) Deze stelling is echter dermate algemeen dat ze geen afbreuk doet aan de eerder gedane vaststelling.

Ten slotte kon u ook zeer weinig verduidelijking geven bij de oorsprong van uw afkeer van geweld. Gevraagd of u hiervoor een religieuze, filosofische of andere basis had, stelde u enkel dat dit "een normale menselijke denkwijze is". (CGVS 2, p.5) Toen u gevraagd werd waarop uw denkwijze gebaseerd is, stelde u dat u dit niet weet. Ook deze verklaringen getuigen van geenszins van oprechte, diepgewortelde opvattingen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er in uw hoofde geen diepgewortelde en onoverkomelijke afkeer voor geweld en voor een eventuele inzet in het huidige conflict in Oekraïne vastgesteld kan worden.

Aangezien er, gelet op de bovenstaande vaststellingen, geen sprake is in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het beoogde hervestigingsgebied, dient er voorts nagegaan te worden of de hervestiging haalbaar is.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw regio van herkomst behoort tot de Donbas en geteisterd wordt door een gewapend conflict tussen pro-Russische separatisten en regeringstroepen. Uit een analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gewapend conflict in Oekraïne evenwel uiterst lokaal is en zich beperkt tot de Donbas in het uiterste oosten van Oekraïne, terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict. Ik beschikt hierin over een zekere appreciatiemarge en ben gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er, met uitzondering van de Donbas, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden uit de Donbas. Ook al kan niet voor alle interne ontheemden er van uit gegaan worden dat een intern vluchtalternatief redelijkerwijze voorhanden is, blijkt niettemin dat in de praktijk vele interne ontheemden zich elders in Oekraïne hebben gevestigd. UNHCR geeft aan dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief op individuele basis dient onderzocht te worden.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Uit dit onderzoek blijkt dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u en uw echtgenote redelijkerwijs verwacht kan worden dat jullie zich elders in Oekraïne, buiten de conflictzone, vestigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote jonge mensen zijn met een hoge opleiding – jullie hebben beiden een universitair diploma – en uitgebreide werkervaring die bovendien getuigt van een grote mate van zelfstandigheid. (CGVS 1, p.5-6; CGVS vrouw p.4-5) Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote reeds enkele maanden buiten het conflictgebied hebben gewoond, met name in Zaporozhye; dat jullie er gemakkelijk een eigen woning konden vinden; en dat jullie kind in een school ingeschreven werd. Ook geraakten u en uw echtgenote via een zakenkennis snel aan een goedbetaalde job. (CGVS 1, p.4, 6, 23) Niet enkel toont dit aan dat jullie zelfredzaam zijn maar ook dat jullie contacten hebben die substantiële hulp kunnen bieden. Voorts blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie in totaal 195.000 Hrivna hebben overgemaakt aan uw ouders en schoonouders (CGVS vrouw, p.19), hetgeen in de context van Oekraïne een zeer substantieel bedrag is – ter illustratie: u gaf aan dat de huur van het appartement en de kosten voor elektriciteit en gas, toch grote uitgavenposten, samen 3500 Hrivna per maand waren (CGVS 1, p.4). Hierbij dient vastgesteld te worden dat zowel u als uw vrouw ontwijkend antwoordden op de vraag of er op dit moment van dit substantiële bedrag nog een deel overblijft. U beweerde hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS 2, p.8); uw echtgenote stelde enkel dat jullie ouders op dit moment enkel zeggen dat ze “geen honger lijden”, eraan toevoegend dat ze niet wist hoe dit kan. (CGVS vrouw, p.19) Deze beweerde onwetendheid over de leefsituatie van jullie ouders is, gelet op het feit dat ze nog steeds in Horlivka (i.e. de conflictzone) zouden wonen, bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Deze vaststelling doet ernstig het vermoeden rijzen dat jullie bewust geen accuraat beeld schetsen aangaande jullie financiële middelen om zo relevante informatie voor de beoordeling van de mogelijkheid tot hervestiging elders in Oekraïne te bemoeilijken. In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote, bevraagd over de mogelijkheden tot hervestiging, geen melding maakte van eventuele financiële problemen die een hervestiging onmogelijk of onredelijk zouden maken. (CGVS vrouw, p.20-21) Gevraagd naar de mogelijkheid tot hervestiging elders in Oekraïne, ten slotte, maakten zowel u als uw echtgenote enkel melding van een vrees voor jullie veiligheid en voor de houding van de lokale bevolking. (CGVS 1, p.23; CGV vrouw, p.20) Dat jullie een ernstige praktische bezwaren opwierpen, staft verder mijn beoordeling dat een hervestiging voor jullie redelijk is. Eventuele problemen met de lokale bevolking en de vrees voor jullie veiligheid werden eerder reeds besproken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt ik vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt elders in Oekraïne, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van de hierboven gedane vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote neergelegde stukken vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Jullie interne en internationale paspoorten, jullie rijbewijzen, jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon en het bewijs van belastingplichtige bevatten enkele persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit laatste geldt tevens voor het

universitair diploma van uw echtgenote en uw schooldiploma's, die jullie academische carrières staven. Het attest van de inschrijving van uw zoon in een school in Zaporozhye staat jullie verblijf aldaar, hetgeen niet ter discussie staat. Op de USB-stick staan enkel foto's van de periode dat jullie in Horlivka woonden. (CGVS vrouw, p.21) Jullie herkomst uit Horlivka staat evenmin ter discussie. Het internetartikel in verband met de verdwijning van A. K. (...) (stuk 17a) staat uw verklaring als zou hij ontvoerd zijn op 23 juni 2014. De foto waar u met hem op staat, toont aan dat u hem kent. Dit incident en uw band met hem worden door mij niet in twijfel getrokken. Zoals ook eerder reeds opgemerkt, kon u echter niet met zekerheid zeggen wat de reden van deze ontvoering was (CGVS 1, p.17), zodat dit voorval uw vervolgingsvrees niet zonder meer staat. Het krantenartikel over het hoofd van de GAI (stuk 17b), toont aan dat hij gestorven is op een moment dat hij werd vastgehouden door medewerkers van de Donetsk Volksrepubliek. Noch uit uw verklaringen (CGVS 1, p.17), noch uit het artikel zelf blijkt evenwel een concrete band met uw asielrelaas. Het artikel van de website korrespondent.net (stuk 17c) beschrijft hoe de militaire commissariaten op verschillende manieren oproepingsbrieven overhandigen aan opgeroepen personen; hoe bij de mobilisatie ook mensen zonder militaire ervaring, laatstejaarscholieren en gemeenteraadsleden worden opgeroepen; en dat er conflicten en zelfmoorden gebeuren onder de soldaten. Dit artikel beschrijft evenwel louter de algemene situatie in Oekraïne, zonder dat er een concrete band met uw asielrelaas vastgesteld kan worden. Het artikel werpt geen ander licht op de beoordeling van uw weigering om gemobiliseerd te worden. Het artikel van R. N. U. (...) (stuk 17d) beschrijft hoe acht strijders van een bataljon genaamd Tornado aangehouden werden op verdenking van misdrijven zoals verkrachting, foltering en vrijheidsberoving van inwoners van de regio Luhansk. Ook dit heeft bijgevolg enkel betrekking op de algemene situatie in Oekraïne en werpt geen ander licht op de beoordeling van de door u en uw echtgenote ingeroepen asielmotieven. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit het artikel bovendien blijkt dat de autoriteiten wel degelijk optreden tegen leden van (vrijwilligers)bataljons die misdrijven begaan. De foto's van een vernielde wagen, een beschadigde politiepost en een checkpoint van de Donetsk Volksrepubliek, ten slotte, houden enkel verband met de situatie in de Donbas maar niet met uw persoonlijk asielrelaas. (CGVS 1, p.12, 13, 16) Het medisch attest dat u voorlegde om aan te tonen dat u werd aangevallen door leden van Pravy Sektor (CGVS 2, p. 7-8) betreft feiten die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het Commissariaat-generaal merkte in dit verband op dat dit een geïsoleerd incident betrof waardoor hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of reeel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (V. K.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Horlivka (Gorlovka), gelegen in de Donetsk oblast, Oekraïne. U woonde er samen met uw echtgenoot, I. K. (...) (OV (...)). Jullie verlieten Horlivka op 24 juni 2014. Op dat moment werd de stad reeds gecontroleerd door de Donetsk Volksrepubliek en vonden er in de streek rond de stad reeds gevechten plaats tussen troepen van de Donetsk Volksrepubliek en van het centrale gezag in Kiev. U en uw man had zich eerder dat jaar al in jullie kennissenkring uitgesproken tegen de afscheuring en annexatie door Rusland van de Krim en tegen gelijkaardige ideeën omtrent afscheuring van de Donbas-regio. De directe aanleiding voor jullie vertrek was de ontvoering door onbekenden van een zakenpartner van uw man uit de supermarkt in Horlivka waar hij werkte. Zijn echtgenote had jullie hierna gewaarschuwd en aangeraden om de stad te verlaten. Via internet vonden jullie een appartement in de stad Zaporozhye, waar jullie naartoe vertrokken op 24 juni. Via een zakenkennis van uw man vonden jullie snel werk. Jullie kind werd ingeschreven op school. Hoewel de houding van sommige mensen die wisten dat jullie uit de Donbas afkomstig waren, vijandig was – ze hekelden vooral het feit dat uw man niet ging vechten terwijl mannen uit andere regio's wel moest gaan vechten – kenden jullie niet echt problemen. Dit veranderde op 9 september. Uw man werd toen op een parking nabij jullie woning door drie leden van Pravy Sektor benaderd. Ze eisten dat uw man zijn schoudertas zou laten controleren door hen. Er ontstond een woordenwisseling en één van de drie mannen probeerde de schoudertas los te rukken. Uw man verzette zich, waarop hij door een andere man geslagen werd. De volgende dag ging uw man naar het ziekenhuis voor onderzoek van zijn verwondingen. Hij ontving een medisch attest en ging daarmee na het bezoek aan het ziekenhuis naar de politie. Hij schreef er een klacht maar de onderzoeker liet hem duidelijk verstaan dat hij deze niet zou onderzoeken. U kreeg een miskraam omwille van de stress door deze gebeurtenissen. Eind september kregen jullie telefoon van een vrouw die jullie buurvrouw was

geweest in Horlivka maar die samen met haar man naar Dnepropetrovsk gevlucht was. Haar man was opgeroepen in het kader van de mobilisatie van reservisten voor de strijd in de Donbas. Ze vroeg om financiële steun zodat ze beschermend materiaal voor haar man kon kopen aangezien hij dat niet had gekregen van het leger. Jullie gaven haar duizend Hrivna. Hierop besloten jullie naar het buitenland te vluchten. Jullie vroegen visa aan bij de Belgische ambassade in Kiev. Op 1 november reisden jullie met het vliegtuig naar België, waar jullie asiel aanvroegen op 4 november 2014.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door mij besloten werd dat hem niet de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Donetsk oblast, waar u een vrees voor vervolging aanhaalt. U gaf aan dat uw besluit om Horlivka te verlaten was ingegeven door het feit dat u zich in de periode volgend op de annexatie van de Krim door Rusland en van de opmars van de separatistische krachten in de Donbas binnen uw kennissenkring had uitgesproken tegen deze twee ontwikkelingen. De directe aanleiding was de ontvoering van uw zakenpartner A. K. (...) op 23 juni 2014 door onbekende gewapende mannen. Ook hij had zich uitgesproken tegen de Donetsk Volksrepubliek al gaf u aan dat het niet zeker was dat dit de reden was van zijn ontvoering. (CGVS 1 d.d.23/07/2015, p.11, 17)

Na een analyse van alle elementen in uw administratief dossier ben ik van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Immers, uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat de problemen die u vreesde in Horlivka lokaal van aard zijn. Hoewel de kritiek die u had geleverd in uw kennissenkring op de separatistische Donetsk Volksrepubliek, de annexatie van de Krim en de nefaste gevolgen van Russische inmenging (CGVS 1, p.17) en het feit dat u een aanhanger bent van een onverdeeld Oekraïne (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) u mogelijk in een lastig parket kunnen brengen in de gebieden die gecontroleerd worden door de Donetsk en Luhansk Volksrepublieken, kan er aangenomen worden dat deze houding niet zal leiden tot vervolging in de gebieden die gecontroleerd worden door het centrale gezag in Kiev, daar deze opvattingen overeen komen met het standpunt van dit gezag en grote delen van de bevolking.

Deze vaststelling dat de eventuele problemen omwille van uw mening over de politieke ontwikkelingen in de Krim en de Donbas louter lokaal van aard zijn en beperkt zijn tot gebieden die niet onder controle van Kiev staan, wordt verder onderbouwd door het feit dat u en uw vrouw om deze problemen te vermijden naar Zaporozhye, een stad in Centraal-Oekraïne, verhuisden. (CGVS 1, p.10) U gaf zelf aan dat u daar, buiten een incident met leden van Pravy Sektor - dat op zich geen verband houdt met uw eerder beschreven mening - geen andere problemen hebt gekend (CGVS 1, p.22); en dat u niet naar België zou zijn gevlucht als dit incident niet was gebeurd (CGVS 1, p.23). Ook uw echtgenotes verklaringen liggen in deze lijn. (CGVS vrouw d.d.12/08/2015, p.18)

Gelet op de vaststelling dat uw problemen in Horlivka lokaal van aard zijn en u zich hieraan kunt onttrekken door u te vestigen in het deel van Oekraïne dat onder controle staat van het centrale gezag in Kiev, dient deze mogelijkheid tot hervestiging verder onderzocht te worden.

Na nader onderzoek van jullie verklaringen kom ik tot de conclusie dat u en uw echtgenote niet aannemelijk maken dat jullie in de beoogde hervestigingszone een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zouden lopen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de problemen die u en uw vrouw verklaren te hebben gekend in Zaporozhye voor jullie vlucht onvoldoende zijn om te spreken van een dergelijke gegronde vrees of reëel risico.

Wat betreft het voorval waarbij u werd geslagen door enkele leden van Pravy Sektor, dient opgemerkt te worden dat uit uw beschrijving van de feiten niet kan worden besloten dat het hier om meer dan een betreurenswaardig maar desalniettemin geïsoleerd incident gaat. Uit uw verklaringen blijkt dat de mannen eerder toevallig in de straat van de parking liepen; dat zij aanvankelijk toen u parkeerde ook nog doorliepen; dat ze pas terugkeerden toen u uitgestapt was; en dat u pas geslagen werd nadat ze kenbaar hadden gemaakt uw tas te willen controleren maar deze controle geëscaleerd was tot een woordenwisseling en duw-en-trekwerk. (CGVS 1, p.18, 21) De mannen hadden ook op geen enkele manier laten merken dat ze u kenden (CGVS 1, p.22); en u vermoedt dat de controle louter was ingegeven door het feit dat u met een auto reed met nummerplaten uit Donetsk oblast (CGVS 1, p.18). U gaf zelf ook aan te denken dat het om een toevallige controle ging. (CGVS 1, p.22) Bovendien hebt u na dit voorval geen problemen meer gekend met Pravy Sektor (CGVS 1, p.22), en dit terwijl u tot

uw vertrek ongeveer twee maanden later op hetzelfde adres bent blijven wonen. Deze vaststellingen maken dat er niet kan worden besloten dat het hier om meer dan een geïsoleerd voorval gaat, uitgaande van enkele individuele leden van Pravy Sektor en ingegeven door zeer specifieke omstandigheden.

In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geenszins blijkt dat er in de delen van Oekraïne die door het centrale gezag gecontroleerd worden, sprake is van een systematisch viseren van personen afkomstig uit de Donbas, van personen van Russische origine of van Russischtalige personen. Geïsoleerde incidenten kunnen weliswaar voorvallen maar de situatie is niet dusdanig dat er gesproken kan worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de overige problemen betreft – uw echtgenote maakte melding van een vijandige houding van lokale inwoners (CGVS vrouw, p.15) – dient vastgesteld te worden dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit haar verklaringen blijkt vooreerst dat deze houding van de lokale bevolking beperkt was tot een relatief klein aantal mensen dat op de hoogte was van jullie afkomst. (CGVS vrouw, p.16) Bovendien gaf zij eveneens aan dat jullie, uitgezonderd de vrees dat u gemobiliseerd zou worden en het voorval waarbij u geslagen werd, in Zaporozhye enkel geconfronteerd werden met “kleine problemen” maar dat jullie er zich mee probeerden te verzoenen. Volgens haar was er geen bedreiging voor jullie leven of gezondheid. (CGVS vrouw, p.15)

Ook wat betreft uw vrees voor een eventuele terugkeer naar Oekraïne dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring als zou u “zeker lijden omdat [u] uit Donetsk [komt]” en dat u zelfs vermoord zou kunnen worden (CGVS 1, p.23) en de verklaring van uw echtgenote dat ze de houding van de lokale bevolking vreest (CGVS vrouw, p.20), dient verwezen te worden naar de eerder gedane vaststellingen ter zake, waaruit blijkt dat er actueel geen sprake is van vervolging van personen afkomstig uit de Donbas elders in Oekraïne.

Daarnaast riepen u en uw echtgenote de vrees in dat u opgeroepen zou kunnen worden in het kader van de mobilisatie.

Ter zake dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In het verlengde hiervan dient tevens opgemerkt worden dat een vrees om gewond te raken of gedood te worden ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het handboek van het UNHCR stelt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” is (UNHCR Handboek punt 168). De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gevraagd naar uw bezwaren tegen de mobilisatie, verwees u naar de mogelijkheid dat u tegen uw verwanten of kennissen zou moeten gaan vechten terwijl u hen niet als een vijand beschouwt. (CGVS 2 d.d.12/08/2015, p.3) Voorts gaf u aan dat u het gebruik van geweld afkeurt (CGVS 2, p.5). Hieruit blijkt dat uw weigering om gemobiliseerd te worden niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Wat betreft uw bewering dat u niet tegen uw “verwanten en kennissen” wil strijden, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut, een asielzoeker moet aantonen dat er een aanzienlijke kans is dat hij effectief in een situatie zal belanden waarin hij

schade zal moeten toebrengen aan de door hem aangeduide groep; én dat het bezwaar oprecht en onoverkomelijk is.

In casu is er niet voldaan aan deze cumulatieve voorwaarden.

Gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en uw verklaringen ter zake, dient vastgesteld te worden dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat u effectief ingezet zal worden in een situatie waarin u uw familie of kennissen schade zou moeten berokkenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat tot op heden enkel sprake is van een gedeeltelijke en niet van een volledige mobilisatie. U hebt evenmin aanwijzingen dat u in het kader van de (gedeeltelijke) mobilisatie door het Oekraïense leger werd opgeroepen. (CGVS 2, p.2-3) Bijgevolg is uw vrees tot op heden hypothetisch.

De Oekraïense strijdkrachten voeren in het oosten van het land strijd met troepen van of geallieerd met de Donetsk en Luhansk Volksrepublieken, die zich gewapenderhand willen afscheuren van Oekraïne. De militaire acties van de Oekraïense strijdkrachten zijn gericht op het herstellen van de territoriale integriteit en worden door de internationale gemeenschap ook als legitiem beschouwd. Hoewel bij deze militaire acties burgerslachtoffers vallen, zijn zij geenszins gericht tegen burgerbevolking van de betwiste gebieden. Blijkens uw verklaringen hebt u geen verwanten die strijden tegen de Oekraïense strijdkrachten, noch blijkt u mensen te kennen die heden (nog) aan de zijde van de Donetsk of Luhansk Volksrepublieken strijden. U maakte enkel melding van een werknemer van u die u aan een controlepost had zien staan toen u nog in Horlivka was en van een buurman van uw schoonouders die ook bij de strijdkracht van de Donetsk Volksrepubliek was toen u daar nog was. (CGVS 2, p.6) Toen er u, gelet op deze verklaringen, gevraagd werd waarom u aanvankelijk had gezegd dat u niet tegen "verwanten en kennissen" wilde gaan strijden, was uw antwoord zeer vaag. U stelde dat er u gevraagd werd naar uw familieleden; en dat u daar vrienden, buren en collega's hebt, die op hun beurt families hebben – over hen implicerend dat zij strijden. (CGVS 2, p.6-7) Dit laatste valt bezwaarlijk te verzoenen met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u enkel weet hebt van twee personen die in het verleden voor de Donetsk Volksrepubliek de wapens hebben opgenomen. Toen u, gelet op het feit dat u (quasi) niemand kende, en al zeker geen verwanten, die strijdt aan de zijde van de Donetsk Volksrepubliek, gevraagd werd of u dan eerder vreesde dat u betrokken zou raken bij het doden van onschuldige burgers (in tegenstelling tot het doden van strijders), antwoordde u twee maal ontwijkend en uiterst vaag. Toen u daarop gevraagd werd of u een verschil ziet tussen strijders en gewone burgers die nog in de zone van de gevechten wonen, antwoordde u wederom ontwijkend en vaag: u stelde dat het moeilijk is om in te schatten en vroeg zich af waarom mensen de wapens opnemen. (CGVS 2, p.7) Van iemand wiens weigering om in te gaan op een eventuele mobilisatieoproep ingegeven zou zijn door het feit dat hij niet tegen zijn kennissen of verwanten wil strijden, zijn dergelijke ontwijkende en vage antwoorden geenszins overtuigend te noemen. Om dit motief om een eventuele oproeping te weigeren dienstig in te kunnen roepen moet u in afdoende mate concreet kunnen aangeven op welke wijze u schade zou berokkenen aan "verwanten en kennissen", en om wie het dan precies zou gaan.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de contactlijn tussen de Oekraïense troepen en de separatisten zeer lang is en het gebied waarin de gevechten tot op heden plaatsgevonden hebben zich geenszins tot Horlivka (het gebied waar uw ouders en schoonfamilie wonen en waarvan u afkomstig bent) beperkt is. Bovendien kan aangenomen worden dat, gezien het grootschalige en langdurige karakter van de operatie van het Oekraïense leger eveneens veel personen nodig zijn die niet-gevechtsfuncties vervullen ter ondersteuning van deze operatie. Ook deze vaststellingen staven verder de conclusie dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u effectief in een situatie zal belanden waarin u schade zal moeten toebrengen aan uw verwanten of kennissen.

In het verlengde van dit motief om een eventuele oproeping te weigeren zij voorts nog opgemerkt dat u in sommige van uw verklaringen liet uitschijnen dat deze weigering ook deels zou voortvloeien uit een politieke overtuiging. U haalde immers aan dat u eerst zou moeten verstaan dat u tegen een vijand zou moeten gaan vechten en dat u uw land zou moeten verdedigen (CGVS 2, p.3); en verklaarde later nog dat de politici het conflict aan de onderhandelingstafel moeten oplossen (CGVS 2, p.5). In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171). Waar u de legitimiteit van het conflict in twijfel trekt – u stelde dat de oorlog niet gerechtvaardigd is, er geen juridische basis voor is, en er enkel een antiterroristische operatie aan de gang is waarvoor men niet het leger maar andere krachten moet inzetten (CGVS 1, p.23) – dient gesteld dat er actueel geen sprake is van een veroordeling van het conflict door de internationale gemeenschap. Integendeel, de internationale gemeenschap, met uitzondering van Rusland, beschouwt de militaire acties van de

Oekraïense autoriteiten voor het behoud van de territoriale integriteit als legitiem. Ook de Oekraïense regering wordt door de een grote meerderheid van de internationale gemeenschap erkend als wettelijke regering. Bijgevolg kan hieruit geen geldig bezwaar voor dienstweigering worden geput.

Naast de hierboven besproken weigeringsmotieven, haalde u eveneens een algemene afkeer van geweld aan als motief om niet in te gaan op een eventuele mobilisatieoproep. (CGVS 2, p.4, 5, 7) Er dient echter te worden besloten dat u er niet in slaagt aan te tonen dat deze overtuiging diepgeworteld en onoverkomelijk is.

Aanvankelijk verklaarde u dat u zou moeten begrijpen dat u tegen een werkelijke 'vijand' zou moeten gaan strijden, vooraleer u zou gaan vechten. (CGVS 2, p.3) Toen u daarop gevraagd werd of u, in een ruimere context, uw land zou helpen verdedigen indien er een duidelijke vijand zou zijn, vroeg u zich af hoe u kon weten wat u in een dergelijk geval zou doen terwijl u zich nooit in een dergelijk geval bevonden hebt. (CGVS 2, p.4) Pas later stelde u plots dat u in eender welke situatie niet zou gaan vechten en gaf u zelfs aan dat het doden van dieren voor consumptie immoreel is voor u. Toen u hierop gevraagd werd wat u zou doen indien Oekraïne aangevallen zou worden door een ander land (i.e. een duidelijke vijand), gaf u dan weer aan dat u die vraag niet kon beantwoorden en impliceerde u zelfs dat u onder bepaalde omstandigheden wel zou gaan vechten. (CGVS 2, p.4) Dat u enerzijds aangeeft in dat u geen enkel geval zou gaan vechten – u gaf later zelfs nog aan dat u geen enkele situatie kan inbeelden waarin het gebruik van geweld gerechtvaardigd is (CGVS 2, p.5) – maar u anderzijds als er u bepaalde hypothetische situaties (waarin Oekraïne bedreigd wordt) worden voorgelegd, niet concreet zou kunnen aangeven of u al dan niet zou gaan strijden, valt bezwaarlijk te rijmen. Deze vaststelling wijst alvast niet op een diepgeworteld en onoverkomelijk gewetensbezwaar en/of afkeer voor geweld.

Verdere aanwijzingen dat uw vermeende afkeer voor geweld niet onoverkomelijk en diepgeworteld is, wordt gevonden in de vaststelling dat u geen mening had toen u werd gevraagd of u de acties van de Oekraïense overheid en haar inzet van het leger in de Donbas gerechtvaardigd vindt. (CGVS 2, p.4) Voor een persoon die beweert een afkeer van geweld te hebben en die bovendien afkomstig is uit de conflictzone én er nog familie heeft wonen, is dit uitermate opmerkelijk te noemen. Van iemand die beweert een diepgaande afkeer voor geweld te hebben, mag immers aangenomen worden dat hij een enigszins doordachte visie heeft op het conflict in zijn herkomststreek. Pas later gaf u aan dat de partijen een onderhandelde oplossing moeten zoeken; en dat het louter een kwestie van 'willen' is om een oplossing te vinden. (CGVS 2, p.5) Deze stelling is echter dermate algemeen dat ze geen afbreuk doet aan de eerder gedane vaststelling.

Ten slotte kon u ook zeer weinig verduidelijking geven bij de oorsprong van uw afkeer van geweld. Gevraagd of u hiervoor een religieuze, filosofische of andere basis had, stelde u enkel dat dit "een normale menselijke denkwijze is". (CGVS 2, p.5) Toen u gevraagd werd waarop uw denkwijze gebaseerd is, stelde u dat u dit niet weet. Ook deze verklaringen getuigen van geenszins van oprechte, diepgewortelde opvattingen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat er in uw hoofde geen diepgewortelde en onoverkomelijke afkeer voor geweld en voor een eventuele inzet in het huidige conflict in Oekraïne vastgesteld kan worden.

Aangezien er, gelet op de bovenstaande vaststellingen, geen sprake is in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het beoogde hervestigingsgebied, dient er voorts nagegaan te worden of de hervestiging haalbaar is.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw regio van herkomst behoort tot de Donbas en geteisterd wordt door een gewapend conflict tussen pro-Russische separatisten en regeringstroepen. Uit een analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gewapend conflict in Oekraïne evenwel uiterst lokaal is en zich beperkt tot de Donbas in het uiterste oosten van Oekraïne, terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict. Ik beschikt hierin over een zekere appreciatiemarge en ben gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er, met uitzondering van de Donbas, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden uit de Donbas. Ook al kan niet voor alle interne ontheemden er van uit gegaan worden dat een intern vluchtalternatief redelijkerwijze voorhanden is, blijkt niettemin dat in de praktijk vele interne ontheemden zich elders in Oekraïne hebben gevestigd. UNHCR geeft aan dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief op individuele basis dient onderzocht te worden.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Uit dit onderzoek blijkt dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u en uw echtgenote redelijkerwijs verwacht kan worden dat jullie zich elders in Oekraïne, buiten de conflictzone, vestigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote jonge mensen zijn met een hoge opleiding – jullie hebben beiden een universitair diploma – en uitgebreide werkervaring die bovendien getuigt van een grote mate van zelfstandigheid. (CGVS 1, p.5-6; CGVS vrouw p.4-5) Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote reeds enkele maanden buiten het conflictgebied hebben gewoond, met name in Zaporozhye; dat jullie er gemakkelijk een eigen woning konden vinden; en dat jullie kind in een school ingeschreven werd. Ook geraakten u en uw echtgenote via een zakenkennis snel aan een goedbetaalde job. (CGVS 1, p.4, 6, 23) Niet enkel toont dit aan dat jullie zelfredzaam zijn maar ook dat jullie contacten hebben die substantiële hulp kunnen bieden. Voorts blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat jullie in totaal 195.000 Hrivna hebben overgemaakt aan uw ouders en schoonouders (CGVS vrouw, p.19), hetgeen in de context van Oekraïne een zeer substantieel bedrag is – ter illustratie: u gaf aan dat de huur van het appartement en de kosten voor elektriciteit en gas, toch grote uitgavenposten, samen 3500 Hrivna per maand waren (CGVS 1, p.4). Hierbij dient vastgesteld te worden dat zowel u als uw vrouw ontwijkend antwoordden op de vraag of er op dit moment van dit substantiële bedrag nog een deel overblijft. U beweerde hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS 2, p.8); uw echtgenote stelde enkel dat jullie ouders op dit moment enkel zeggen dat ze “geen honger lijden”, eraan toevoegend dat ze niet wist hoe dit kan. (CGVS vrouw, p.19) Deze beweerde onwetendheid over de leefsituatie van jullie ouders is, gelet op het feit dat ze nog steeds in Horlivka (i.e. de conflictzone) zouden wonen, bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Deze vaststelling doet ernstig het vermoeden rijzen dat jullie bewust geen accuraat beeld schetsen aangaande jullie financiële middelen om zo relevante informatie voor de beoordeling van de mogelijkheid tot hervestiging elders in Oekraïne te bemoeilijken. In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote, bevraagd over de mogelijkheden tot hervestiging, geen melding maakte van eventuele financiële problemen die een hervestiging onmogelijk of onredelijk zouden maken. (CGVS vrouw, p.20-21) Gevraagd naar de mogelijkheid tot hervestiging elders in Oekraïne, ten slotte, maakten zowel u als uw echtgenote enkel melding van een vrees voor jullie veiligheid en voor de houding van de lokale bevolking. (CGVS 1, p.23; CGV vrouw, p.20) Dat jullie een ernstige praktische bezwaren opwierpen, staft verder mijn beoordeling dat een hervestiging voor jullie redelijk is. Eventuele problemen met de lokale bevolking en de vrees voor jullie veiligheid werden eerder reeds besproken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt ik vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt elders in Oekraïne, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van de hierboven gedane vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote neergelegde stukken vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Jullie interne en internationale paspoorten, jullie rijbewijzen, jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon en het bewijs van belastingplichtige bevatten enkele persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit laatste geldt tevens voor het universitair diploma van uw echtgenote en uw schooldiploma's, die jullie academische carrières staven. Het attest van de inschrijving van uw zoon in een school in Zaporozhye staft jullie verblijf aldaar, hetgeen niet ter discussie staat. Op de USB-stick staan enkel foto's van de periode dat jullie in Horlivka woonden. (CGVS vrouw, p.21) Jullie herkomst uit Horlivka staat evenmin ter discussie. Het internetartikel in verband met de verdwijning van A. K. (...) (stuk 17a) staft uw verklaring als zou hij ontvoerd zijn op 23 juni 2014. De foto waar u met hem op staat, toont aan dat u hem kent. Dit incident en uw band met hem worden door mij niet in twijfel getrokken. Zoals ook eerder reeds opgemerkt, kon u echter niet met zekerheid zeggen wat de reden van deze ontvoering was (CGVS 1, p.17), zodat dit voorval uw vervolgingsvrees niet zonder meer staft. Het krantenartikel over het hoofd van de GAI (stuk 17b), toont aan dat hij gestorven is op een moment dat hij werd vastgehouden door medewerkers van de Donetsk Volksrepubliek. Noch uit uw verklaringen (CGVS 1, p.17), noch uit het artikel zelf blijkt evenwel een concrete band met uw asielrelaas. Het artikel van de website korrespondent.net (stuk 17c) beschrijft hoe de militaire commissariaten op verschillende manieren oproepingsbrieven overhandigen aan opgeroepen personen; hoe bij de mobilisatie ook mensen zonder militaire ervaring, laatstejaarsscholieren en gemeenteraadsleden worden opgeroepen; en dat er conflicten en zelfmoorden gebeuren onder de soldaten. Dit artikel beschrijft evenwel louter de algemene situatie in Oekraïne, zonder dat er een concrete band met uw asielrelaas vastgesteld kan worden. Het artikel werpt geen ander licht op de beoordeling van uw weigering om gemobiliseerd te worden. Het

artikel van R. N. U . (...) (stuk 17d) beschrijft hoe acht strijders van een bataljon genaamd Tornado aangehouden werden op verdenking van misdrijven zoals verkrachting, foltering en vrijheidsberoving van inwoners van de regio Luhansk. Ook dit heeft bijgevolg enkel betrekking op de algemene situatie in Oekraïne en werpt geen ander licht op de beoordeling van de door u en uw echtgenote ingeroepen asielmotieven. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit het artikel bovendien blijkt dat de autoriteiten wel degelijk optreden tegen leden van (vrijwilligers)bataljons die misdrijven begaan. De foto's van een vernielde wagen, een beschadigde politiepost en een checkpoint van de Donetsk Volksrepubliek, ten slotte, houden enkel verband met de situatie in de Donbas maar niet met uw persoonlijk asielrelaas. (CGVS 1, p.12, 13, 16) Het medisch attest dat u voorlegde om aan te tonen dat u werd aangevallen door leden van Pravy Sektor (CGVS 2, p. 7-8) betreft feiten die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het Commissariaat-generaal merkte in dit verband op dat dit een geïsoleerd incident betrof waardoor hieruit geen gegronde vrees voor vervolging of reeel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 9 december 2015 een schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 62 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers betwisten dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikken in het deel van Oekraïne dat onder controle staat van het centrale gezag in Kiev en benadrukken dat zij ook in Zaporozhye verschillende problemen hebben gekend die ertoe hebben geleid dat zij gedwongen waren Oekraïne te verlaten. Zowel verzoeker als verzoekster hebben duidelijk aangegeven dat zij door de lokale bevolking van Zaporozhye werden gediscrimineerd omdat zij van Donetsk afkomstig waren.

Verder betogen verzoekers dat uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt "dat hij uit de innerlijke overtuigingen en het feit dat hij kennissen, vrienden en verwanten heeft in voormelde regio weigert mee te gaan vechten in de oorlog". Verzoeker is afkomstig uit Donetsk en, gezien de oorlog gaande is in het oosten van Oekraïne, komt verzoeker logischerwijze in deze streek terecht en zal hij moeten strijden tegen zijn kennissen, vrienden en verwanten. Verzoekers besluiten "dat de weigeringsredenen voor de militairendiensten die werden aangehaald door verzoeker in aanmerking kan worden genomen om de persoon in kwestie een bescherming te geven conform de Conventie van Genève".

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

3.3. De Raad is van oordeel dat verzoekers, die afkomstig zijn uit de stad Horlivka (Gorlovka) in de Donetsk-oblast in Oekraïne en die verklaren dat zij niet kunnen terugkeren naar Horlivka uit vrees voor de algemene onveiligheidssituatie aldaar en uit vrees problemen te zullen krijgen omdat verzoeker zich in de periode volgend op de annexatie van de Krim door Rusland en van de opmars van de separatistische krachten in de Donbas binnen zijn kennissenkring had uitgesproken tegen deze twee ontwikkelingen, temeer gezien verzoekers zakenpartner A. K. op 23 juni 2014 door onbekende gewapende mannen ontvoerd werd nadat – al gaf verzoeker aan dat het niet zeker was dat dit de reden was van zijn ontvoering – deze zich eveneens had uitgesproken tegen de Donetsk Volksrepubliek, zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst en als gevolg van de door hun gevreesde problemen kunnen onttrekken door zich buiten hun regio van herkomst te vestigen waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken.

3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in hoofde van verzoekers in de hervestigingszone geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

3.5. Wat betreft de problemen die verzoekers vreesden in Horlivka (Donetsk), blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat deze louter lokaal van aard zijn en zijn er geen concrete aanwijzingen dat deze (eventuele) problemen het niveau van de regio Donbas zouden overstijgen. Hoewel de kritiek die verzoeker had geleverd in zijn kennissenkring op de separatistische Donetsk Volksrepubliek, de annexatie van de Krim en de nefaste gevolgen van Russisch inmenging en het feit dat verzoeker een aanhanger is van een onverdeeld Oekraïne hem mogelijk in een lastig parket kunnen brengen in de gebieden die gecontroleerd worden door de Donetsk en Luhansk Volksrepublieken, kan er aangenomen worden dat deze houding niet zal leiden tot vervolging in de gebieden die gecontroleerd worden door het centrale gezag in Kiev, daar deze opvattingen overeenkomen met het standpunt van dit gezag en grote delen van de bevolking. De louter lokale aard van de eventuele problemen omwille van verzoekers mening over de politieke ontwikkelingen in de Krim en de Donbas wordt bevestigd door het feit dat verzoekers om deze problemen te vermijden naar Zaporozhye, een stad in Centraal-Oekraïne, verhuisden, waar zij bovendien geen problemen hebben gekend omwille van deze opvatting van verzoeker. Immers, het enige ernstige probleem dat zij daar hebben gekend, was een incident met leden van Pravy Sektor dat op zich geen verband houdt met verzoekers eerder beschreven mening (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 18-22; gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 15-16, 18). Bovendien kon slechts vastgesteld worden dat verzoekers niet wensten te leven in een gebied dat niet onder de controle stond van de Oekraïense staat, wat eerder sympathie dan antipathie zou opwekken nu ze hiervoor hun huis dienden te verlaten. Dit kan ook blijken uit de vaststelling (zie 3.6) dat verzoekers werk en onderkomen vonden.

3.6. Wat betreft het voorval in Zaporozhye waarbij verzoeker werd geslagen door enkele leden van Pravy Sektor, blijkt uit verzoekers verklaringen dat dit om een, hoewel betreurenswaardig, geïsoleerd incident gaat. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de mannen eerder toevallig in de straat van de parking liepen, dat zij aanvankelijk toen hij parkeerde ook nog doorliepen, dat ze pas terugkeerden toen verzoeker uitgestapt was en dat verzoeker pas geslagen werd nadat ze kenbaar hadden gemaakt zijn tas te willen controleren maar deze controle geëscaleerd was tot een woordenwisseling en duw-en-

trekwerk (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 22). De mannen hadden ook op geen enkele manier laten merken dat ze verzoeker kenden (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 22) en verzoeker vermoedt dat de controle louter werd ingegeven door het feit dat hij met een auto reed met nummerplaten uit de Donetsk-oblast (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 18). Verzoeker gaf ook zelf aan te denken dat het om een toevallige controle ging (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 22). Daarenboven heeft verzoeker na dit voorval geen problemen meer gekend met Pravy Sektor (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 22), en dit terwijl hij tot zijn vertrek nog ongeveer twee maanden later op hetzelfde adres is blijven wonen. Het gaat hier dan ook om niet meer dan een geïsoleerd voorval, uitgaande van enkele individuele leden van Pravy Sektor en ingegeven door zeer specifieke omstandigheden, waardoor aangenomen kan worden dat dit zich niet opnieuw zal voordoen.

3.7. In verband met de door verzoekers aangekaarte vijandige en discriminerende houding van lokale inwoners, stelt de Raad vast dat de door hen aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Zo gaf verzoeker tijdens zijn eerste gehoor aan dat hij, naast het incident met leden van Pravy Sektor, geen andere problemen heeft gehad in Zaporozhye (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 22). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat de vijandige houding van de lokale bevolking beperkt was tot een relatief klein aantal mensen dat op de hoogte was van hun afkomst (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 16). Bovendien gaf verzoekster eveneens zelf aan dat zij, uitgezonderd de vrees dat haar man gemobiliseerd zou worden en het voorval waarbij haar man geslagen werd, in Zaporozhye enkel geconfronteerd werden met *“kleine problemen”* waarmee zij zich probeerden te verzoenen en waarbij er geen bedreiging voor hun leven of gezondheid was (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 15-16 en 18). Overigens, waar verzoekster wijst op de vijandige houding van *“(b)epaalde burens, de vrouw die ons app verhuurde, de school, en ook op mijn werk”*, dient niettemin worden vastgesteld dat verzoekers in staat waren in Zaporozhye werk en huisvesting te vinden en dat ook hun zoon er naar school kon gaan (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 5 en 16), waardoor de vijandige houding vanwege de lokale bevolking gerelativeerd dient te worden.

3.8. Wat verder de door verzoekers geuite vrees dat verzoeker ingelijfd zal worden bij het Oekraïense leger betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, *in casu* dient te worden geoordeeld dat door verzoekers geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Gevraagd naar verzoekers bezwaren tegen de mobilisatie, verwees hij naar de mogelijkheid dat hij tegen zijn verwanten of kennissen zou moeten gaan vechten terwijl hij hen niet als een vijand beschouwt en gaf hij daarnaast aan dat hij het gebruik van geweld afkeurt (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 3 en 5). Derhalve is verzoekers weigering om gemobiliseerd te worden niet ingegeven door (een vrees voor) ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie en blijkt dat hij zich beroept op gewetensbezwaren.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij niet tegen zijn ‘verwanten en kennissen’ wil strijden, stelt de Raad vast dat er geen concrete aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoeker effectief ingezet zal worden in een situatie waarin hij zijn familie of kennissen schade zou moeten berokkenen. Vooreerst blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (stuk 15, deel 1) dat er tot op heden enkel sprake is van een gedeeltelijke en niet van een volledige mobilisatie en daarnaast blijkt uit

verzoekers verklaringen dat hij evenmin aanwijzingen heeft dat hij in het kader van de (gedeeltelijke) mobilisatie door het Oekraïense leger werd opgeroepen (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 2-3), waardoor verzoekers vrees tot op heden louter hypothetisch is. Verder merkt de Raad op dat de Oekraïense strijdkrachten in het oosten van het land strijd voeren met troepen van of geallieerd met de Donetsk en Luhansk Volksrepublieken, die zich gewapenderhand willen afscheuren van Oekraïne. De militaire acties van de Oekraïense strijdkrachten zijn gericht op het herstellen van de territoriale integriteit en worden door de internationale gemeenschap ook als legitiem beschouwd. Hoewel bij deze militaire acties burgerslachtoffers vallen, zijn zij geenszins gericht tegen burgerbevolking van de betwiste gebieden. Volgens verzoekers verklaringen heeft hij geen verwanten die strijden tegen de Oekraïense strijdkrachten, noch blijkt hij mensen te kennen die heden (nog) aan de zijde van de Donetsk of Luhansk Volksrepublieken strijden. Verzoeker maakte enkel melding van een werknemer van hem die hij aan een controlepost had zien staan toen hij nog in Horlivka was en van een buurman van zijn schoonouders die ook bij de strijdkracht van de Donetsk Volksrepubliek was toen hij daar nog was (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 6). Verzoeker vervolgens gevraagd waarom hij aanvankelijk had aangegeven dat hij niet tegen 'verwanten en kennissen' wilde gaan strijden, bleef hij zeer vaag. Hij stelde dat er hem gevraagd werd naar zijn familieleden; en dat hij daar vrienden, burens en collega's heeft, die op hun beurt families hebben, over hen implicerend dat zij strijden (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 6-7), hetgeen echter geenszins te verzoenen valt met zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat hij enkel weet heeft van twee personen die in het verleden voor de Donetsk Volksrepubliek de wapens hebben opgenomen. Toen verzoeker, gelet op het feit dat hij (quasi) niemand kende, en al zeker geen verwanten, die strijdt aan de zijde van de Donetsk Volksrepubliek, gevraagd werd of hij dan eerder vreesde dat hij betrokken zou raken bij het doden van onschuldige burgers (in tegenstelling tot het doden van strijders), antwoordde hij twee maal ontwijkend en uiterst vaag. Toen verzoeker daarop gevraagd werd of hij een verschil ziet tussen strijders en gewone burgers die nog in de zone van de gevechten wonen, antwoordde hij wederom ontwijkend en vaag. Verzoeker stelde dat het moeilijk is om in te schatten en vroeg zich af waarom mensen de wapens opnemen (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 7). Van iemand wiens weigering om in te gaan op een eventuele mobilisatieoproep ingegeven zou zijn door het feit dat hij niet tegen zijn kennissen of verwanten wil strijden, zijn dergelijke ontwijkende en vage antwoorden geenszins overtuigend te noemen. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de contactlijn tussen de Oekraïense troepen en de separatisten zeer lang is en het gebied waarin de gevechten tot op heden plaatsgevonden hebben zich geenszins tot Horlivka – het gebied waar verzoekers ouders en schoonfamilie wonen en waarvan hij afkomstig is – beperkt is. Bovendien kan aangenomen worden dat, gezien het grootschalige en langdurige karakter van de operatie van het Oekraïense leger eveneens veel personen nodig zijn die niet-gevechtsfuncties vervullen ter ondersteuning van deze operatie. Ook deze vaststellingen staven verder de conclusie dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij effectief in een situatie zal belanden waarin hij schade zal moeten toebrengen aan zijn verwanten of kennissen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met het conflict en meent dat de politici het conflict aan de onderhandelingstafel moeten oplossen (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 5), bemerkt de Raad dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171). Waar verzoeker de legitimiteit van het conflict in twijfel trekt – hij stelde dat de oorlog niet gerechtvaardigd is, er geen juridische basis voor is, en er enkel een antiterroristische operatie aan de gang is waarvoor men niet het leger maar andere krachten moet inzetten (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 23) – dient gesteld dat er actueel geen sprake is van een veroordeling van het conflict door de internationale gemeenschap. Integendeel, de internationale gemeenschap, met uitzondering van Rusland, beschouwt de militaire acties van de Oekraïense autoriteiten voor het behoud van de territoriale integriteit als legitiem. Ook de Oekraïense regering wordt door de een grote meerderheid van de internationale gemeenschap erkend als wettelijke regering. Bijgevolg kan hieruit geen geldig bezwaar voor dienstweigering worden geput.

Ten slotte haalde verzoeker nog een algemene afkeer van geweld aan als motief om niet in te gaan op een eventuele mobilisatieoproep (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 4-5 en 7). Uit verzoekers verklaringen is evenwel niet gebleken dat deze overtuiging diepgeworteld en onoverkomelijk is. Zo gaf hij initieel aan dat om te gaan vechten, hij eerst zou moeten weten met wie hij gaat vechten en dat hij 'dat begrip moet hebben dat hij tegen een vijand moet gaan vechten en zijn land moet verdedigen' (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 3), waaruit geenszins een absolute afkeer van geweld blijkt. Gevraagd of hij dan zijn land zou helpen verdedigen indien er een duidelijke vijand zou zijn, vroeg

verzoeker zich louter af hoe hij kon weten wat hij in dergelijk geval zou doen wanneer hij zich nooit in een dergelijk geval bevonden heeft (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 4), waaruit evenmin een absolute afkeer van geweld blijkt. Pas later stelde verzoeker plots dat hij in eender welke situatie niet zou gaan vechten en gaf hij zelfs aan dat het doden van dieren voor consumptie immoreel is voor hem. Toen hem hierop gevraagd werd wat hij zou doen indien Oekraïne aangevallen zou worden door een ander land (i.e. een duidelijke vijand), gaf hij dan weer aan dat hij die vraag niet kon beantwoorden en impliceerde hij zelfs dat hij onder bepaalde omstandigheden wel zou gaan vechten (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 4). Dat verzoeker enerzijds aangeeft dat hij in geen enkel geval zou gaan vechten – hij gaf later zelfs nog aan dat hij zich geen enkele situatie kan inbeelden waarin het gebruik van geweld gerechtvaardigd is (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 5) – maar hij anderzijds als er hem bepaalde hypothetische situaties (waarin Oekraïne bedreigd wordt) worden voorgelegd, niet concreet zou kunnen aangeven of hij al dan niet zou gaan strijden, valt bezwaarlijk met elkaar te rijmen. Daarnaast bleek tevens dat verzoeker geen mening had toen hem werd gevraagd of hij de acties van de Oekraïense overheid en haar inzet van het leger in de Donbas gerechtvaardigd vindt (gehoorverslag CGVS man 12/08/2015, p. 4). Voor een persoon die beweert een diepgaande afkeer van geweld te hebben en die bovendien afkomstig is uit de conflictzone én er nog familie heeft wonen, is dit uitermate opmerkelijk te noemen, daar van dergelijke persoon aangenomen mag worden dat hij een enigszins doordachte visie heeft op het conflict in zijn herkomststreek. Pas later gaf verzoeker aan dat de partijen een onderhandelde oplossing moeten zoeken en dat het louter een kwestie van ‘willen’ is om een oplossing te vinden (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p. 5). Deze stelling is echter dermate algemeen dat ze niet van aard is verzoekers eerdere verklaringen waaruit duidelijk geen diepgaande afkeer van geweld blijkt in een ander daglicht te stellen. Dat geenszins sprake is van oprechte, diepgewortelde opvattingen, blijkt ten slotte nog uit de vaststelling dat verzoeker zeer weinig verduidelijking kon geven bij de oorsprong van zijn afkeer van geweld. Gevraagd of hij hiervoor een religieuze, filosofische of andere basis had, stelde hij enkel dat dit ‘een normale menselijke denkwijze is’ (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p.5). Hem gevraagd waarop zijn denkwijze gebaseerd is, stelde hij dat hij dit niet weet.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker geen geldige redenen kan aangeven om te verzaken aan een eventuele oproeping als dienstplichtige of reservist die aanleiding zou kunnen geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verder wijst de Raad erop dat uit de informatie die door de Commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, deel 3) blijkt dat er in Oekraïne, met uitzondering van de Donbas, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat uit de informatie tevens blijkt dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden uit de Donbas.

3.10. Tevens is de Raad van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers, van hen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich elders in Oekraïne, buiten de Donbas-regio, vestigen.

Immers zijn verzoekers jonge mensen met een hoge opleiding – beiden hebben een universitair diploma – en uitgebreide werkervaring die bovendien getuigt van een grote mate van zelfstandigheid (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 5-6; gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 4-5). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat zij reeds enkele maanden buiten het conflictgebied hebben gewoond, met name in Zaporozhye, waar zij gemakkelijk een eigen woning konden vinden en hun zoon naar school kon gaan. Ook geraakten zij beiden via een zakenkennis snel aan een goedbetaalde job. Niet enkel toont dit aan dat verzoekers zelfredzaam zijn maar ook dat zij contacten hebben die substantiële hulp kunnen bieden. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij in totaal 195.000 Hrivna hebben overgemaakt aan hun ouders (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 19), hetgeen in de context van Oekraïne een zeer substantieel bedrag is – ter illustratie: verzoeker gaf aan dat de huur van het appartement en de kosten voor elektriciteit en gas, toch grote uitgavenposten, samen 3500 Hrivna per maand waren (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 4). Hierbij dient vastgesteld te worden dat verzoekers beiden ontwijkend antwoordden op de vraag of er op dit moment van dit substantiële bedrag nog een deel overblijft. Verzoeker beweerde hiervan niet op de hoogte te zijn (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 man, p.8) en verzoekster stelde enkel dat hun ouders op dit moment

enkel zeggen dat ze 'geen honger lijden', eraan toevoegend dat ze niet wist hoe dit kan (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p.19). Deze beweerde onwetendheid over de leefsituatie van hun ouders is, gelet op het feit dat ze nog steeds in Horlivka (i.e. de conflictzone) zouden wonen, bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Deze vaststelling doet ernstig het vermoeden rijzen dat verzoekers bewust geen accuraat beeld schetsen aangaande hun financiële middelen om zo relevante informatie voor de beoordeling van de mogelijkheid tot hervestiging elders in Oekraïne te bemoeilijken. In het verlengde hiervan dient opgemerkt te worden dat verzoekster, bevraagd over de mogelijkheden tot hervestiging, geen melding maakte van eventuele financiële problemen die een hervestiging onmogelijk of onredelijk zouden maken (gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 20-21). Gevraagd naar de mogelijkheid tot hervestiging elders in Oekraïne, ten slotte, maakten beiden enkel melding van een vrees voor hun veiligheid en voor de houding van de lokale bevolking (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 23; gehoorverslag CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 20), wat hierboven reeds werden beoordeeld. Het gegeven dat verzoekers geen ernstige praktische bezwaren opriepen, bevestigt verder dat een hervestiging voor hen redelijk is en dat zij in staat zijn om buiten hun regio van herkomst een menswaardig bestaan uit te bouwen.

3.11. De door verzoekers aangebrachte stukken zijn niet van aard voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Hun interne en internationale paspoorten, hun rijbewijzen, hun geboorteaktes, hun huwelijksakte, de geboorteakte van hun zoon en het bewijs van belastingplichtige bevatten enkele persoonsgegevens die niet worden betwist. Dit laatste geldt tevens voor het universitair diploma van verzoekster en de schooldiploma's van verzoeker, die hun academische carrières staven. Het attest van de inschrijving van hun zoon in een school in Zaporozhye staft hun verblijf aldaar, hetgeen evenmin ter discussie staat. Op de USB-stick staan enkel foto's van de periode dat zij in Horlivka woonden (CGVS 12/08/2015 vrouw, p. 21), doch hun herkomst uit Horlivka staat ook niet ter discussie. Het internetartikel in verband met de verdwijning van A. K. staft voorts verzoekers verklaring als zou hij ontvoerd zijn op 23 juni 2014 en de foto waar verzoeker met hem op staat, toont aan dat verzoeker hem kent. Dit incident en verzoekers band met hem worden hier echter niet in twijfel getrokken. Zoals ook eerder reeds opgemerkt, kon verzoeker echter niet met zekerheid zeggen wat de reden (politiek of financieel) van deze ontvoering was (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 17), zodat dit voorval verzoekers vervolgingsvrees niet zonder meer staft. Het krantenartikel over het hoofd van de GAI, toont aan dat hij gestorven is op een moment dat hij werd vastgehouden door medewerkers van de Donetsk Volksrepubliek. Noch uit verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS 23/07/2015 man, p. 17), noch uit het artikel zelf blijkt evenwel een concrete band met verzoekers asielrelaas. Het artikel van de website 'korrespondent.net' beschrijft hoe de militaire commissariaten op verschillende manieren oproepingsbrieven overhandigen aan opgeroepen personen; hoe bij de mobilisatie ook mensen zonder militaire ervaring, laatstejaarsscholieren en gemeenteraadsleden worden opgeroepen; en dat er conflicten en zelfmoorden gebeuren onder de soldaten. Dit artikel beschrijft evenwel louter de algemene situatie in Oekraïne, zonder dat er een concrete band met verzoekers asielrelaas vastgesteld kan worden. Het artikel werpt geen ander licht op de beoordeling van verzoekers weigering om gemobiliseerd te worden. Voorts beschrijft het artikel van R. N. U. hoe acht strijders van een bataljon genaamd Tornado aangehouden werden op verdenking van misdrijven zoals verkrachting, foltering en vrijheidsberoving van inwoners van de regio Luhansk, en heeft derhalve eveneens enkel betrekking op de algemene situatie in Oekraïne. Het artikel werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling van de door verzoekers ingeroepen asielmotieven. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit het artikel bovendien blijkt dat de autoriteiten wel degelijk optreden tegen leden van (vrijwilligers)bataljons die misdrijven begaan. De foto's van een vernielde wagen, een beschadigde politiepost en een checkpoint van de Donetsk Volksrepubliek, ten slotte, houden enkel verband met de situatie in de Donbas maar niet met het persoonlijk asielrelaas van verzoekers. Het medisch attest dat verzoeker voorlegde om aan te tonen dat hij werd aangevallen door leden van Pravy Sektor betreft feiten die op zich niet in twijfel worden getrokken, doch werd hieromtrent reeds opgemerkt dat dit slechts een geïsoleerd incident betrof en dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat dit zich niet meer zal voordoen.

3.12. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers, daargelaten de huidige situatie in hun regio van herkomst en de eventuele problemen aldaar, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken elders in Oekraïne, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet worden toegekend.

3.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK